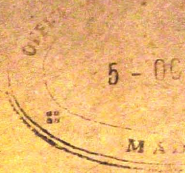

SHASHTIARDAPOORTHY SOUVENIR

80
4-55

Presented to

Sri V. NATARAJAN

AT

A PUBLIC MEETING ON 11-9-1955

AT

THE GANDHINAGAR SCHOOL, ADYAR

Chairman of the Meeting :

Dr. Rajah Sir M. A. MUTHIAH CHETTIAR, M.L.A.

K. KURUVILLA JACOB

President

SHASHTIARDAPOORTHY CELEBRATION COMMITTEE

THE SRI NATARAJAN SHASHTIABDAPOORTHY CELEBRATION COMMITTEE

PRESIDENT :

Sri K. Kuruvilla Jacob, Headmaster, Madras Christian College High School.

SECRETARIES :

Sri S. S. Narayanaswami, Assistant, N. S. V. M. High School, Devakottai.

Sri S. Bhanusekaran, Headmaster, Gandhinagar School, Adyar.

TREASURER :

Sri A. V. Sundaresan, Headmaster, Shri A. G. Jain High School, Madras.

MEMBERS (including donors) :

Dr. Raja Sir M. A. Muthiah Chettiar, M.L.A.

Sri K. S. Ramamurthi, Secretary, Gandhinagar Club.

„ V. S. Rathnasabapathy, State Secretary, Bharath Scouts & Guides.

„ S. Natarajan (South India Teachers' Union).

„ N. Sankaran, Dy. Commissioner, Corporation of Madras.

„ D. K. Gurunathan Chettiar, Jagirdar, Dharmapuri.

„ S. Meenakshisundaram, Chairman, Municipal Council, Erode.

„ P. S. Swaminathan, United Scientific Company.

„ T. R. Kannan, Thiruvatiswaran Free High School, Madras.

„ K. Neelakantan, (Messrs. B. G. Paul & Co.)

„ P. Duraikkannu Mudaliar, Karaikudi.

„ T. P. Srinivasavaradan, Hindu High School, Triplicane.

„ M. A. H. Albert, Bishop Heber School, Tiruchirapalli.

„ V. S. Gopalakrishna Iyer, Sir M. Ct. M. High School.

Rev. D. Thambuswami, Kellet High School.

Sri C. V. A. Krishnan, Gokulnath High School, Salem.

„ V. Vedanayagam, Vepery.

„ T. Rajagopalan, Kasthuribainagar.

„ T. Md. Ali, Indian Bank, Madras.

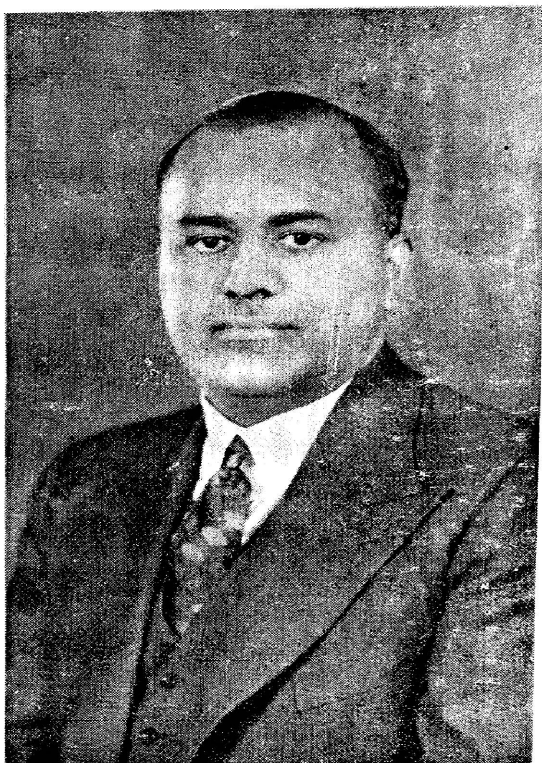
„ G. Sundaram, Kumbakonam.

Messrs. Jayam & Co., Madras.

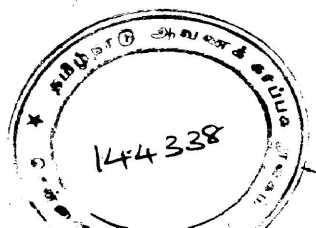
„ V. S. Venkataraman & Co., Kumbakonam.

(Continued on cover page 3)

955

Dr. Rajah Sir M. A. Muthiah Chettiar, M.L.A.

Sri V. Natarajan

Srimathi Natarajan

BLESSINGS

FROM NATARAJAN'S OLD TEACHER

I am delighted beyond measure to hear that Chiranjivi V. Natarajan, who, in his teens, was a delicate-looking boy, shy and sensitive, and highly intelligent though seemingly indolent, and who, after entering life, did more than 30 years' sincere and much applauded service as teacher, inspector and author, and retired from Government service some years ago, will be completing 60 years on the 11th of next month, and his *Shashtiabda-poorthi* is to be celebrated on that day not only by his sons and daughters but also by a committee of his friends and old students with no less a person than Sri Kuruvilla Jacob, a distinguished educationist, as its Chairman. I am really proud of this old student of mine ! and I am very grateful to Providence for being alive to attend the happy function. My heartiest love and blessings to Chiranjivi Natarajan ! May he live for many more years ! May he be blessed with good health, peace and happiness in his old age ! May there be no diminution of his mental vigour and may he be enabled to make his valuable contribution to the educational reconstruction in our state.

4, Prakasam Road,
Thyagarayanagar,
20th August, 1955.

V. KOTHANDARAMAN.

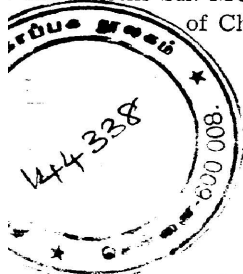
DR. RAJAH SIR MUTHIAH CHETTIAR

of Chettinad.

Chettinad House, Adyar,
Rajah Annamalaipuram P.O.

Madras-28.

30th August, 1955.

I am very happy to know that Sri V. Nataraja Iyer, my revered teacher, will be completing his 60th year and that the Shashtiabdapoorthi celebrations will take place on the 11th September next, which I am very much hoping to attend. All his life he has lived a teacher's life, imbibed with a real spirit of learning and culture. He was an efficient teacher and a successful Headmaster. Later in the Government Educational Services he distinguished himself and became Divisional Inspector of Schools and discharged his duties with conspicuous ability. He believes in the best and old tradition methods and also he is quite alive to modern changing conditions. In recent years he has specialised in writing books in Tamil and his books have become very popular. He is a good Organiser which quality has helped him to attain success in all his endeavours.

I congratulate Mr. Nataraja Iyer and Mrs. Nataraja Iyer on the happy occasion and wish them both long life, all happiness and prosperity.

M. A. MUTHIAH CHETTIAR.

Sri V. NATARAJAN

A Short Sketch of his Life

By

SRI C. D. SUBRAHMANYA CHETTI, M.A.,

Retired Deputy Director of Public Instruction, Madras.

It is with much pleasure that I respond to the request of the organizers of the committee to celebrate the *Shashthiabdapoorthi* of my esteemed friend Sri V. Natarajan. We began our acquaintance almost soon after we both joined the department—an acquaintance which soon ripened into friendship. The striking feature of his work is its creative aspect, a feature which is not quite so prominent in the work of so many of his co-workers. Indeed it is not an aspect that makes for your advancement in a department where to look wise is to be wise. If, in spite of this, Sri Natarajan did rise to a high position in the department, it is essentially a tribute to the high order of work turned out by him during a long period of service in the department. The life of such a personality is therefore bound to be of significant interest to those working in the field of Education. I need not, therefore, make any apology for writing this short sketch of my old colleague.

Natarajan was born on the 15th August, 1895, in Coimbatore. Having lost his parents, both father and mother, in 1900, the young boy had to put up with all the misery and hardship attendant upon an orphan's life. He started his schooling in 1901 at Tittagudi under the guardianship of his uncle, the late V. S. Visvanathaiyar (afterwards District Registrar), who was one of those who firmly relied on the efficacy of an iron discipline and severe punishment. Though brilliant at school, the boy grew up to be unusually sensitive and very imaginative.

After his S.S.L.C. in 1911 from the Tiruvarur Board High School, he joined the Madras Christian College. He had to find sufficient money for books and fees. He made manuscript copies of some text-books and he undertook private tuitions to earn a few rupees every month. Luckily another uncle of his, Sri R. V. Subramanya Iyer (father of Sister R. S. Subbalakshmi Ammal) took the boy under his kind protection. He was lucky also in coming under the loving sympathy of Dr. Skinner, the Principal, who secured for him a scholarship from the Madras Poor Boys' Fund, (organized by the late Rao Saheb C. Ramaswami Ayyangar, the beloved "Ramu", the founder of the Ramakrishna Mission Students' Home).

After graduating in 1915, Natarajan went to Mangalore and worked as a teacher for two years in the Basel Mission High School. Here he found ample scope for his native talents. He felt he was called to the teaching profession and in his work he discovered the great truth that it was not mere discipline and punishment that helped but comradeship and love. It was Mr. J. A. Yates (then Inspector of Schools) who found in him a most remarkable and excellent teacher. "Natarajan has developed a really good method of his own (or is it freedom from methods?)." Natarajan widened the course in History and Geography to include some civics and economics. Thus he foresaw, nearly forty years ago, the necessity for unifying the subjects to form one unit. Mr. Yates was greatly impressed with the students' exercises and he remarked in his reports that he had not seen exercises of such kind done so well anywhere else. Indeed he went to the extent of keeping two or three essays for their excellence.

Having chosen the teaching profession Natarajan underwent L.T. training in 1917-18. Here again he was easily in the front rank. That was indeed a memorable year. For it was the time when the natural urge of Swaraj was swaying the youth. Mrs. Sarojini Naidu, Tilak, Khaparde, Sir P. C. Ray and other national leaders visited Madras. Sincere and bold in his conviction, thoroughly unconventional in his methods, Natarajan came under the displeasure of official routine. As Secretary of the Teachers' College Association he invited Mrs. Naidu to address the teachers. He had even requested the Governor of Madras to give the valedictory address to the out-going teachers, who will be the architects of the nation. Young Natarajan was considered as a revolutionary and the elders of the profession felt he had to be tamed and tuned to conventional routine. Yet they could not withhold their admiration and appreciation of the boldness of his methods and the strikingly original manner of his approach to classroom problems. His maps, visual history charts, roll of time, relief maps, globes, were commended by the distinguished visitors, notable among whom were Sir Michael Sadler, Sir Asutosh Mukerjee and Prof. Ramsay Muir. Professor Muir, a keen friend of every good worker, mentioned about the work of Natarajan to Prof. M. A. Candeth of the Presidency College and he also wrote to Sir Henry Stone, the then Director of Public Instruction. Sir Henry was pleased to give a recommendatory note to publishers praising the charts and diagrams of Natarajan and asked him to make money out of his ideas. Though he got a first class in L.T. and though eminent educationists commended his work Natarajan was keenly disappointed as he could not get a good enough start in the Educational Department.

After his training he worked as a teacher in the C. R. C. High School, Purasawakum. He had already married in 1915 and the couple now lived in Egmore. He participated in all youth organizations. He started a Scout troop. He began a "Boys' Own" Magazine and in that connection interviewed Mr. Littlehales (then D.P.I.) for Government subsidy. It was one of those fateful chances in life which brought him into Government service. For two years he worked in the Government Madrasa-i-azam. Here he started the first Muslim Scout troop. His efforts for the unification of the two scout organizations then in Madras were successful. In 1920, the two associations, the Indian Boy Scouts (started by Dr. Annie Besant) and the Boy Scouts of India (started by the Madras Government), were amalgamated. The late Sir P. S. Sivaswami Ayyar warmly appreciated the efforts of Natarajan in this work of unification.

In 1923 Natarajan was in the Tiruvarur Training School. Though a Government School, it was worked in quite a new homely atmosphere that it was almost like the Gurukula of ancient days. I was then the D.E.O. in Tanjore and having been acquainted with him previously, I spent a very happy evening in going through the collection of maps and charts. Then we developed the idea of a District Educational Exhibition. It was a three days' affair in which the whole district took part, and a special room was given to Natarajan. His cartoons and drawings were exhibited in the reception pandal. A gold medal and several merit certificates were awarded to him. One of his historical playlets (Sengamaldas) was enacted by the school children on the closing day.

Natarajan helped in framing a new syllabus for Elementary schools, giving more prominence to local customs and traditions, and biographies of national heroes. He himself helped in the production of a new type of readers—"the Balabhodini"—introducing popular ballads and historical playlets. He was in fact a pioneer in this new line.

It is not unusual to find an enthusiast getting very soon disillusioned in Government service, where departmental routine and red tape had to be strictly adhered to. Natarajan had to mark time at Rs. 100 for years. He was transferred from one place to another, to Rajahmundry, Tindivanam, Cuddalore, Mayavaram. At last he found himself in Salem for several years. Quicker promotions were not to be had and it was too late in life to quit Government Service. Natarajan quietly accepted the inevitable and ten years of service were over.

In Salem where he spent many years, he learnt to forget all official worries and began to concentrate once again on improving the technique of the art of teaching. In due course he won the warm praise and appreciation of fellow teachers who looked for guidance in the art. From 1935 onwards, almost every term, his services were requisitioned by various Teachers' Organisations to conduct refresher courses for teachers. In Salem, Coimbatore and Nilgiris districts, in several Taluk centres, he participated in conferences, exhibitions, and demonstration lessons. He wrote several books, particularly a new series of Tamil Readers "Bharathi Vachakam"—and this pointed the way to innumerable authors and publishers towards producing more of such books.

Though a lone worker, conducting his own line of experiment and research, he was able to give a new and vigorous lead in the planning of various tests—Intelligence, Aptitude and Achievement. He studied environmental effect and behaviour pattern. At one of the conferences in Coimbatore when he explained the results of some of his experiments, Mr. C. M. Ramachandran Chettiar (then President of the District Educational Council) was so much impressed that he specially invited Mr. R. M. Statham (then D.P.I.) to listen to Natarajan's lecture.

In 1940 promotion came in his way and Natarajan was promoted as a District Educational Officer. He served as D.E.O. in Coimbatore, Chittoor, Vellore, Salem, Bellary, Malabar (North and South) and then in Madras City. Though, as an inspecting officer he could get no time for continuing his research work, he had at least ample opportunities, in almost all the schools he visited, of demonstrating some of the new ways of teaching technique. His special contribution was in suggesting easy and practical ways to meet the various difficulties in daily classroom procedure. He encouraged team work and discussion groups among students. He demonstrated reading tests and showed how the average reading speed could be greatly improved.

In 1947 he acted as Deputy Director for a short period and then he served as Divisional Inspector of Schools, Coimbatore, till his retirement. He did not request for re-employment as Divisional Inspector but in April 1950 went on four months' leave preparatory to retirement. Natarajan settled in Gandhinagar and after two years of impaired health he has happily now resumed his usual active habits. He is devoting much of his time to work in connection with the South India Teachers' Union, writing useful articles regularly every month for the monthly Journal *Balar Kalvi*. Recently the public of the locality have entrusted him with the correspondentship of the Gandhinagar School which Natarajan hopes to build up into an excellent High School.

Natarajan married in 1915. His wife has been his partner and co-worker in many of the social activities. They have travelled almost every year during the summer holidays visiting most of the important places in India. She has accompanied him in most of his official tours and travels. Mrs. Natarajan's work in the cause of education and social welfare in the Bellary district was gratefully acknowledged by Dr. R. Naganna Gowda, President of the District Board.

They have two sons and two daughters. The daughters are happily married and they are living with their husbands in Bombay and Belgaum. His first son is in the Union Services (Madras), and his second son N. Krishnan, who had a most brilliant college career, got the first rank in the I.A.S. competitive examination in 1951. He is now in the Indian Foreign Service.

May Natarajan live for many more years !

M. J. SARGUNAM,
Principal and Correspondent.

Union High School,
Coimbatore,

4—8—1955.

Quite early in his career Sri V. Natarajan made a mark as a keen educationist, social reformer and by his indefatigable efforts for the spread of elementary education and literacy among adults. He worked heart and soul in the training of young teachers both in Salem and Coimbatore districts.

He was specially noted for his spirit of camaraderie and with his wonderful gift of fellowship with all grades of teachers he made a great success as an administrator and as educationist. In dealing with managements and teachers he followed his own unique winsome ways and sought to help both and even the most difficult problems he was able to solve by his conciliatory and sympathetic approach. He was a great example of what Educational Officers should be and we hope and pray that he will long continue to give his best service to society.

M. J. SARGUNAM.

My Master

By

S. S. NARAYANASWAMI, B.A., L.T.

(An Old Boy)

My memory goes back to July 1921 when I was a student in the Government Secondary Training School, Tiruvarur, and learnt from my beloved and revered master Sri V. Natarajan. During that one year of my training course, I had plenty of opportunities to come in close contact with him. As I lived very near his residence, I had the unique privilege of spending many hours with him every day watching the way he worked and getting to know many details. Being a man of unusual sympathy and extraordinary kindness he was easily accessible to all. Not only at school but also at his house his pupils gathered around him seeking his help and guidance. Tall in person, humble and courteous in manners, genial and cheerful in temperament, possessed with a broad outlook and an intelligent grasp of any situation, he was a source of inspiration to all of us. And we looked up to him as an example of plain living and high thinking.

My master was a remarkable man in several respects for he taught us not merely book-knowledge but he showed also the way for living in a democratic society, understanding and helping each other. He was a veteran teacher, very careful in his expression and clear and lucid in speech. He had a genius for presenting things in a new and picturesque way which made a lasting impression. We admired the ease with which he drew pictures and maps. It was quite a natural gift with him. He could teach any subject and I remember how the classes listened to him with wrapt attention. In our discussion groups he was calm and unperturbed even when some of us spoke with impulse and excitement. I have always felt that there can be no greater teacher than my master Sri V. Natarajan. He stood forth as a model teacher and it was he who imprinted in me a love for the teaching profession.

His love for his students is very great indeed. How can I forget his kindness in responding to my invitation for my marriage in April 1922. My joy knew no bounds when he came with his wife and his little daughter Uma. He came also with a party of my classmates to the *Grahapravesam* in my village. He is indeed a loving and lovable master. He has a remarkable memory and

he has never forgotten his old students. Even after the lapse of many years, a post-card from his pupil brings an immediate reply from the master. He invariably sends his good wishes and blessings in reply to wedding invitations—the cards bearing some beautiful drawing in his own inimitable manner. Often I have felt ashamed of my failure to reply promptly to some of his letters. It will be an amazing bit of news to many—he still preserves with love the letters from his old pupils.

For nearly two decades my master has laboured in the task of training teachers in various places of the Madras State. The teaching profession must be under a deep debt of gratitude to him for this excellent work. I can easily say that there are many thousands of his old students who are now working in various districts, notably in Tanjore, Salem and Coimbatore. He has shown us that it is our integrity and efficiency in work that wins the love and the respect of the public. His own life has been an example for all of us. He has given us independence of thought, freedom of discussion, a sense of self-respect, straightforward conduct and all that goes to build up the greatness of this honourable profession.

It is not for me to speak of his achievements as a District Officer, or as the Deputy Director of Public Instruction or as a Divisional Inspector. Suffice it to say, even in that high office he still had his love for the teachers and he was always sympathetic. He still remembered his old students and visited them in their homes. It was a great honour when he visited me in Varahaneri at Tiruchirapalli. Some years later I had a still greater honour conferred upon me. In 1948 when I was the Secretary of the 38th Madras State Educational Conference at Tiruchirapalli my master Sri V. Natarajan, then Divisional Inspector of Schools, attended the Conference. On the second day at my invitation he visited my house. I got into his car and took him to my humble home—with him came his wife, the D.E.O., Trichy and the senior Deputy Inspector also. It was a moment of great joy to me. And I felt how fortunate I had been to have studied under such a beloved master, the master architect of the teaching profession.

All through the years of his service he has been a careful student of the many complex educational problems of the day. He has been an ardent worker in the field of educational research and experiment. He was ready to help us with practical solutions.

Even after retirement he has still continued his keen interest in the progress of education and in the welfare of teachers. Many of us know that at the recent Educational Conference at Cudda-

lore in May, how his views and suggestions were keenly sought after by the delegates of all the sectional conferences. We all know how much we are grateful to him for his work as a member of the Education Sub-Committee of the Tamil Nadu Congress Committee, which gave the suggestions of Bhoodan for our village schools, of pension and compulsory insurance for teachers.

We offer our congratulations to Sri V. Natarajan on his 61st birthday and wish him many more happy returns of the day. Our respectful greetings to our Guru and his Dharmapathni on this happy occasion.

Coimbatore,
22nd January, 1952.

Dear Friend,

I am in receipt of the book—'Methods of Teaching Tamil'. I find it very useful and interesting. The ways you have suggested are excellent and I feel this method is more practicable than what is now being done in schools. I am thankful to you for having sent me this copy which I could have no opportunity to look into. I hope the teaching staff will use the book for good and benefit.

Yours sincerely,
G. D. NAIDU.

Sri Ramakrishna Tapovanam, Tiruppalathurai,
12th November, 1952.

I am in receipt of your book 'Methods of Teaching Tamil'. It certainly bears the impress of your ripe experience and mature wisdom. Its wealth of detail and the simple yet forceful narration are bound to make the book very popular indeed. It is really a matter for joy that you must be making such excellent use of your days of retirement.

You have my best wishes.

Yours in the Lord

CHIDBHAVANANDA
(Swami Chidbhavananda)

A Tribute to a Pioneer

By

SRI V. S. RATNASABAPATHY

State Secretary, Bharat Scouts and Guides, Madras.

On this happy occasion I feel it my privilege to pay the Scouts' homage and tribute to the very good services of Sri V. Natarajan, a model teacher and a practical educationist.

I have known him for many years. He is one of the few old workers now happily with us. In 1918 he started the first open scout troop unattached to any school. In 1919 he started the first Muslim troop in Madras. He was one of those who strove hard for the amalgamation of the Indian Scouts started by Dr. Annie Besant and the Boy Scouts of India sponsored by the Madras Government. In 1920 when the Chief Scout Lord Baden Powell visited Madras, the Associations were united. The late Sir P. S. Sivaswamy Ayyar remarked that Mr. Natarajan's letter had its effect in bringing about the unification. In January this year, I saw Sri V. K. Krishna Menon, one of our earliest Scoutmasters, now India's great ambassador, happily autographing one of his pictures in Mr. Natarajan's Scout Album.

Scouting has no politics and my friend Sri V. Natarajan has always impressed this fact wherever he had worked. His work in Salem is gratefully remembered by many of his old students. I should hold up to the younger generation the admirable work of Sri V. Natarajan ; by sheer merit and sincere hard work he rose to the position of a Deputy Director of Public Instruction. He is free from casteism, devoted to good and Godly ways, ever active in some kind of creative work. A handy man in arts and crafts, he uses his pen, brush and crayons as well as his plane and chisel, and leads a very simple life.

It is my earnest wish that Sri Natarajan be blessed with another lease of useful life to help the younger generation.

In his successful work I am glad to note he has had always the willing and hearty co-operation and support of his wife, Mrs. Kamakshi Natarajan.

With Greetings to them both.

July 2, 1955.

V. S. RATNASABAPATHY.

Homage to a great Educationist

By

SRI A. S. VENKATARAMAN,

Retired Headmaster, Board High School, Chittoor.

It is a great pleasure and a unique privilege to be associated with this happy function—the 61st birthday of Sri V. Natarajan.

In honouring him, we teachers, honour ourselves and the noble profession to which we belong. Sri Natarajan has gained public recognition on account of his invaluable services to the profession.

I crave indulgence for my retrospective vein. I refer to those days in 1917, when young Natarajan came for his L.T. training. He had already made a name for himself as a teacher who had shown extraordinary talents in introducing new ways in teaching—or is it freedom from methods, a new method of his own, as was remarked by Mr. J. A. Yates, Inspector of Schools. It was not to be surprised that he, as the Secretary of the L.T. Association, was introduced to the President and members of the Sadler Commission, who visited the Teachers' College, Saidapet, in 1918. The use of pictures—a daring innovation in those days—was the main feature of his new method which, revolutionised teaching. His Time-Charts, and visual history sheets (Natarajan was good at drawing and sketching) impressed Professor Ramsay Muir, who expressed his warm appreciation and admiration of one who was only on the threshold of his career then.

As an assistant, as a Headmaster and as a Deputy Inspector at intervals, Sri Natarajan lived and worked in intimate touch with children and schools. His love of pictures grew with his love of children. The childlike virtues he possessed and cultivated, imparted a fresh, cheerful and hopeful outlook on life. This was the secret of his success in life. This has made him fit and keep young even as years rolled on. What I have said about Natarajan can be said of only a few teachers, district educational officers or Divisional Inspectors.

It is no exaggeration that Sri V. Natarajan stands for that type of an Officer who should be regarded as the most useful in free progressive India. In this respect he was far in advance of his times. What are these qualities which made him unique? A love for learning more and more new things in the field of knowledge, abundance of energy and enthusiasm for improving work in schools, a natural comradeship with fellow workers for

mutual help and inspiration, a progressive outlook on life—all these served him as means to achieve the best interests of the country and humanity. The abundance of faith he has in the essential goodness of humanity has been his most lovable trait. More than all these one quality of his singles him out as an outstanding individual of integrity and distinction in the field of Education. In different places, in different capacities he has served and worked, and in all of them he has uniformly won the love and respect of all those around him. He was an able and successful officer without being officious or official in his ways. His heart is always throbbing with sympathy and love for humanity.

I may describe here his keenness to shed new light on the art of teaching. It is something similar to the Panchsila you hear of now-a-days in our world relationship. He used to explain that Panchsila in Education consists of Health, Heart, Hands, Head and Heaven—popularly known as the five H's of teaching, and all these in the respective order of importance should find a good place in our schools. His steadfast zeal in the cause of children has continued even after his retirement from Government service and that is why you find him today as the Correspondent of a School which he is trying his best to put on its feet.

His sympathy with teachers has enlivened his friendly relations with them. His genuine interest in the education of young hopefuls, his imaginative insight into teachers' difficulties and a practical knowledge of classroom problems and his eagerness to learn more and find new and workable ways to solve difficulties—all these have buoyed up his life.

Sri Natarajan was one who never knew how to boss as an officer, but who won the love and respect of all by his fellow feeling. He anticipated the needs of a free republican India where we need officers who possess more of human relationship and less of official bureaucracy.

I must refer here to two more traits as being worthy of commendation. During the stormy days of the Independence struggle, the atmosphere in our schools was far from being happy. I have seen Natarajan moving as a comrade with students and talking to them with courage and sincerity and winning them to school discipline. The other remarkable trait is his love of research. From the very beginning of his career he was animated by this love which has been increasing year after year. He has been a courageous explorer in the uncharted seas of educational experiments. His initiation of Intelligence Tests, Achievement Tests, New type questions and Investigations of behaviour patterns will bear this out. I have been fortunate in having been

associated with him in work of this kind in schools in the district where my lot was cast to serve children. I recall with pleasure and pride that our united efforts bore fruitful results undreamt of in those days. His Tamil Readers embodying the new ways were widely used and they did a lot of pioneering work for more readers of that kind. He has been keeping abreast of the times never sinking to the position of a back number. His articles to educational journals, his speeches at teachers' assemblies and conferences reveal his genuine interest in research and experiment.

If he had been a mere Divisional Inspector of Schools (the official type to which most of such people usually belong) we would not have so cheerfully got up a function of this kind, full five years after his retirement. We honour him because we have seen very little of the official in him but we honour him more because we have always loved and respected him as a friend and helper. He has been more of a real teacher than most teachers are or have been and so we join in a chorus of tribute to this unostentatious worker, whose only help has been his speeches and writings, whose only weapons have been his pen and pencil, and whose heart has been so full of love for the profession that capacious enough it includes all that teachers in schools stand for. Let us all pray for the longevity of his life and for the success of his labours and wish him the best for the ultimate benefit of schools and children to which Sri V. Natarajan has dedicated his life.

A. S. VENKATARAMAN.

Srimathi Natarajan at work
(Kitchen rack, Plate rack, etc. made by Sri Natarajan)

Sri V. NATARAJAN

—friend philosopher and guide of the Teaching profession.

By THE RT. REV. D. CHELLAPPA

The Church of India,
Diocese of Madras.

23rd August 1955.

The officials who descend annually on Secondary Schools on behalf of the State which (partly) pays the piper, and expect, in return, to call *all* the tunes, were formerly called 'Inspectors', but are now styled 'District Educational Officers'. The change in the nomenclature was a step in the right direction, and its intention was praiseworthy, but just as a rose smells just as sweet by whatever name it be called, so 'District Educational Officers' in a free India continue to be as 'sweet' as the 'Inspectors of Schools' were in a subject India.

I was a Headmaster for nearly two decades, and I have no hesitation in saying that the majority of these officials, consciously or unconsciously, regard themselves, and are no doubt expected to regard themselves, as official fault-finders. Their absence is usually earnestly solicited by schools, good, bad and indifferent.

My esteemed friend, Sri V. Natarajan, was an exception; he belonged to the minority of those who were too humble to consider themselves, but who were, nevertheless, considered as the friends, philosophers and guides of the Teaching profession.

When he visited a school, it was as a brother and as a fellow-teacher who was anxious to help out of his knowledge, his experience, his sympathy, his humility and not least his high ideals of education which the ordinarily soul-killing occupation of an unfortunate Inspecting Officer never succeed in suppressing.

It is gratifying to know that the friends and admirers of Sri Natarajan count me as one of their company, and have invited me to contribute this testimonial, if such were needed.

We must not, however, forget to pay our tribute to his worthy mate, Mrs. Natarajan, who became a friend of my family even as he became my friend. She shared his ideals and seconded his endeavours.

Their place in our esteem and affection is secure, and any man is to be envied whose memorial is thus erected, not in stone, or on paper, but in human hearts, even in the hearts of those whose connexion with him began in an official capacity.

DAVID CHELLAPPA,
Bishop in Madras.

Sri V. NATARAJAN

—a teacher who loves to work among children.

By

SRI V. R. RANGANATHAN, M.L.C.

I am so happy to learn that my friend Mr. V. Natarajan will be completing sixty years within the next few days and that some of his friends are arranging to celebrate the occasion and to bring out a souvenir.

Mr. Natarajan has served the cause of education for over thirty years as an officer of the Education Department and he has held very high administrative posts. His genuineness, high sense of duty and ingrained loyalty to the principles and policies of the Department have won for him the love and respect of all with whom he came into contact. Though he held several administrative posts with distinction, he was first and last a teacher who loved to work among children. He has also written many children's books and books for teachers. I am not sure if many know that Mr. Natarajan has cultivated certain hobbies and that he has a small workshop into which he goes whenever he is tired of writing. He was not a product of basic education in his school days.

After his retirement, Mr. Natarajan threw his heart and soul into the work of S.I.T.U., particularly for the Teachers' Insurance Scheme. I am sure he has earned the gratitude of all teachers. The latest child which he has undertaken to nurture is the Gandhinagar School. I know what difficulty he has to face in stabilising it, and the residents of the locality should be grateful to him for persuading the Rajah Saheb of Chettinad, who was his student once, to help financing the school. This will, I have no doubt, settle the future of the school. I only wish the Pro. Chancellor of the Annamalai University will give a lead to have the school remodelled and adopt the methods and curriculum on the most up to date lines. In Madras, where education has become a plaything of politicians, we very badly need an experimental school run on sound principles without Government aid and unhampered by Departmental rules.

I wish Mr. Natarajan and his wife, who helps him in all matters, long life and sound health.

V. R. RANGANATHAN.

Work in Bellary District

From

Dr. R. Nagan Gowda, M.Sc., PH.D.,
President, District Board, Bellary District.

D. Dis. C. No. 1619/45, C. Edn., dated 12th Nov. 1945.

The introduction of the scheme of compulsory Education on 1st September, 1945 at all Centres in the district—the work done by the officers of the Education department in Co-operation with the management and in close contact with the local public helped the prompt inauguration. Otherwise the simultaneous commencement at the Centres could not have been possible.

Mrs. Natarajan (wife of our District Educational Officer Mr. V. Natarajan) has been very effective in rousing local enthusiasm by her simple talks especially to the women population in the cause of Girls' Education. She inaugurated the scheme on 1st September, 1945 at Hadagalli.

The District Educational Officer has been able by his personal exertions to secure suitable accommodation in several of these Centres for the new schools. His personal appeal above is responsible for the availability of houses under difficult circumstances.

The District Educational Officer made strenuous efforts in rousing the local philanthropic spirit to undertake the supply of midday meals, as a pleasure. He personally went to the Collector and obtained the necessary permission for the supply of grains. Mrs. Natarajan served the first meal to the Children at the Alur Centre on 22nd October, 1945.

I have had active and sympathetic co-operation of the District Educational Officer Sri V. Natarajan whose work in connection with the introduction of the scheme has been excellent. By his careful and thoughtful plan and organisation, and active and able work in close contact with the management and the public, his contribution to the successful working of the scheme of compulsory education is gratefully acknowledged.

R. NAGAN GOWDA,

12th December, 1945.

President, District Board, Bellary.

Sri V. Natarajan (in his workshop at home)

“Here is an Ideal Teacher”

By

SRI S. NATARAJAN (*President, S.I.T.U.*)

Teachers all over the State would feel a genuine sense of joy in offering their felicitations to Mr. and Mrs. V. Natarajan on this happy occasion of the Shashtiabdapoorthy of Sri V. Natarajan. If a description of an ideal teacher is required, then instead of struggling for words one can just point out Sri V. Natarajan and say ‘That’s an ideal teacher’. Ever learning, ever eager to pass it on to others, cheerful in the company of young people, sharing their joys and sorrows and enthusing them to practical activities and studies, Sri V. Natarajan has endeared himself to his pupils and by his enthusiasm which is almost infectious he has won the love of his colleagues. He rose from the rank of a school assistant to that of a Divisional Inspector. He was more an adviser than an Inspector. Inspection did not fit well with his conception of schools and teachers.

Even in his retirement he continues his interest in children and teaching.

He is fortunate in his wife who has been always helping him in his educational efforts.

It is my earnest prayer that the Almighty would bless them with good health and many years of joyous service to the cause of education.

S. NATARAJAN.

நான் கண்ட நடராஜன்

ஸி. ரங்கநாதயங்கார், எம். ஏ., எல். டி.

சுமார் ஐந்து வருஷங்களுக்குமுன், முதன் முதலாக நான் ஸ்ரீ நடராஜனுடன் பழகும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. காந்திரகர் பள்ளியில் பெற்றோர் சங்க கூட்டத்தில் அவர் சொற்பொழிவு செய்தார். அனுபவம் மிகுந்த அவரது பேச்சைக் கேட்ட பிறகு அவருடன் அடிக்கடி பேசவும் நட்புக்கொள்ளவும் தொடங்கினேன். அவர் வீட்டிற்குப் போகும்போதெல்லாம் அவர் ஏதாவது வேலையில் முனைந்து இருப்பார். ஆசிரியருக்கு உதவும் நூல்கள் எழுதுவதும், சித்திரங்கள் வரைவதும், தச்சவேலை செய்வதும் ஆக எப்போதும் சுறுசுறுப்பாக இருப்பார்.

தென் இந்திய ஆசிரியர் சங்கத்தில் ஈடுபட்டு உழைக்க வேண்டுமென்ற என் விருப்பத்தை அவர் உடனே ஏற்றுக் கொண்டு சங்கத்தில் தனி நபர் ஆகச் சந்தா செலுத்தி சேர்ந்தார். அது முதல் எங்கள் நட்பு பெருகியது. தமிழிலும் இங்கிலிஷிலும் அவர் நன்கு எழுதுவார். அவர் தமிழ்நடையாவரையும் வசப்படுத்தும். கருத்துக்களை எல்லாரும் புரிந்துகொள்ளும் விதமாக எளிய நடையில் பேசும் பாணியில் வெகு சிக்கிரம் எழுதுவார். அவர் சித்திரங்கள் வரைவதிலும் சமர்த்தர். அதனால்தான் அவர் மிகவும் சிறந்த ஆசிரியராகப் புகழ்பெற்றார்.

ஆசிரியர் சங்கத்தின் மாதாந்தரப் பத்திரிகைகளில் அவர் வழக்கமாக எழுதத் தொடங்கினார். “பாலர் கல்வி”யில் பிரதி மாதமும் கல்வி சம்பந்தமான அவரது கட்டுரைகள் பிரசுரமாகும். பத்திரிகை நிர்வாக சபையில் அவர் ஒரு மெம்பர். போதலு முறைகளில் சீர்திருத்தங்களைப் பற்றியும், நவீன செயல் திட்டங்களைப் பற்றியும் விளக்கி அவர் அடிக்கடி எழுதுவார். அகில இந்திய ஆசிரிய மகாநாட்டிலும் சென்னை இராஜ்ஜியக் கல்வி மகாநாட்டிலும் பங்கு எடுத்துக்கொண்டு பேசுவார். முதிர்ந்த அனுபவம் பெற்ற அவர் பேச்சுக்கு தனிப்பட்ட ஒரு மதிப்பு உண்டு.

ஆசிரிய சங்க விஷயமாக நாங்கள் அவ்வப்போது வெளிப் பிரயாணம் போவோம். சங்க அபிவிருத்திக்கான வழிகளை விளக்கிப் பிரசாரம் செய்வோம். சென்னை இராஜ்ஜியத்தில் எங்கு சென்றாலும் ஆசிரியர்களும் கல்வி இலாகா உத்தியோகஸ்தர்களும் அவரை அன்புடன் வரவேற்றுப் பெருமையுடன் உபசரித்தார்கள். ரிடயர் ஆன பிறகும் அவரிடம் ஆசிரிய உலகம் காட்டிய அன்பும் மதிப்பும் எனக்குப் பெருமையாக இருந்தது. ஆசிரிய சங்கத்தில் சேர்ந்து தொண்டு ஆற்ற வேண்டுமென்று நான் வற்புறுத்தியதை எண்ணி மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். அவரது சஷ்டி அப்த பூர்த்தி கொண்டாட்டத்தைச் சிறப்பாக நடத்தி

வைக்க ஆசிரியர்களும் அவரது பழைய மாணக்கர்களும் இதர நேயர்களும் பங்கு எடுத்துக்கொண்டது பற்றி சந்தோஷப்படுகிறேன்.

அவருடைய குண விசேஷங்களில் மிகவும் சிறப்பான ஒரு அம்சத்தை மாத்திரம் குறிப்பிடுகிறேன். யாருக்கும் எப்போதும் தன்னால் இயன்ற உதவியைச் செய்ய அவர் தயாராக இருப்பார். தன் நிலைமையைக்கூட கவனியாமல் ஒரோர் சமயம் அவர் தயாள குணம் பெருகிவிடுவதைப் பற்றி நான் கூடச் சொல்லியிருக்கிறேன். பழைய நண்பர்களிடம் வெகு அன்பு. எல்லாரிடமும் பொறுமையுடன் பழகுவார். இதைப்பற்றி அவரது பழைய மாணவர்கள் பலர் சொல்லிக் கேட்டிருக்கிறேன்.

சென்ற வருஷம் காந்திகர்ப் பள்ளியை நடத்தும் பொறுப்பு கொண்ட கரஸ்பாண்டண்டு பதவியை நாங்கள் ஒன்று கூடி அவரிடம் ஒப்புவித்தோம். சென்ற வருஷமே மூடப்பட்டிருக்க வேண்டியிருந்த அந்தப் பள்ளியை உயிர் கொடுத்து அதை பலப்படுத்தும் வேலையில் அவர் இப்போது பாடுபட்டு வருகிறார். இதில் உள்ள சிரமத்தை எல்லாரும் நன்கு அறிவார்கள். காந்திகர், கஸ்தூரிபாய்கர் வாசிகளுக்கு இவ்விஷயம் நன்கு தெரியும். இந்தப் பள்ளியை நிலைநிறுத்தி அபிவிருத்தி செய்யும் வேலையில் அவருக்கு உத்சாகமும் ஊக்கமும் குறையாமல் அவர் இன்னும் பல்லாண்டுகள் ஆரோக்கியமாக வாழ வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறேன்.

அவரது வாழ்க்கைத் துணைவி அவரது எல்லா வேலைகளுக்கும் உதவியாக உழைத்துவருவதை மிகவும் சிறப்பாகக் குறிப்பிட வேண்டும். சங்கக் கூட்டங்களுக்கும் வெளிப்பிரயாணங்களுக்கும் காமாட்சி சமேத நடராஜன் வருவார். அவர்களது வாழ்க்கை எல்லா ஆசிரியர்களுக்கும் ஒரு எடுத்துக்காட்டாகச் சொல்வேன். அவர்கள் இருவரும் இவ்வளவு காலம் ஒற்றுமை யாகத் தொண்டு செய்தது போலவே இன்னும் பல ஆண்டுகள் சுகமாகவும் சந்தோஷமாகவும் தொண்டு செய்ய வேண்டும். இப்போது சஷ்டி அப்த பூர்த்தி வைபவம் நடக்கும்மாதிரி அவர்களது தூற்றூண்டு விழாவும் சிறப்பாக நடக்க வேண்டுமென்பதே பகவானுக்கு என் பிரார்த்தனை.

காந்திகர்,

26—7—55

ஸ்ரீ V. நடராஜன் அவர்கள்

M. அங்கமுத்து

ஐயா அவர்களுடன் நான் 15 வருடங்களுக்கு அதிகமாகவே பழகி இருக்கிறேன். 1929-ம் ஆண்டு தன் தர்மபத்தினியுடனும் நான்கு குழந்தைகளுடனும் இவர் சேலம் வந்தார். சர்க்கார் போதனா முறைப் பாடசாலைத் தலைமை ஆசிரியர் ஆகப் பதவி ஏற்றார். அப்போது ஸ்கூலில் நான் ப்யூன் வேலையில் இருந்தேன். அப்படி இருந்தபோதிலும் அவர் என்னை ஒரு தமிழ் பேரலவே நடத்தி வந்தார். அவர்கள் குடும்பத்தில் ஒருவனாகவே நான் வாழ்ந்தேன். பள்ளியில் படிக்காதவனுயிருந்தபோதிலும் எனக்கு அவர் ஆங்கிலம் எழுதப் படிக்கக் கற்றுக் கொடுத்தார். இயற்கையாக எனக்கு உள்ள திறன்களை அவர் நன்றாக அபிவிருத்தி செய்து கல்வி இலாகாவிலேயே மிகத் திறமையான ரபர் என்ற ஒரு புகழ் பெயர் எனக்கு வருமாறு செய்தார். அவரிடம் படித்துப் பின்பு பலன், நான் இப்போது எந்த வேலையும் செய்வேன். தச்சு வேலையா, கொல்லத்து வேலையா, பூக் பைண்டிங் வேலையா, கார், சைகில், வாட்ச் ரிபேரா—இவைகள் மாத்திரமா! ஆபீஸ் லெட்டர்கள் விலாசம் எழுதி டெஸ்பாச் செய்வதும் செய்வேன். ஏன், ஒருமுறை ஐயாவும் நானும், தோட்டிகள் வேலை நிறுத்தம் செய்தபோது, ஸ்கூல் கக்கூசுகளைக் கழுவினோம்!

ஐயா அவர்களது எல்லையற்ற அன்பும் அர்சமில்லாத நேர்மை குணத்தையும் விளக்க இரண்டொரு சம்பவங்களை எழுதுகிறேன்.

சேலம் கோட்டையில் அந்த நாட்களில் G. T. S. ஆதித் திராவிட ஹாஸ்டலின் வராதாவில் முஸ்லிம் இளைஞர்கள் கூட்டம் போட்டுக்கொண்டு சிட்டு ஆடியும், பீடி குடித்துக்கொண்டும், தகாத ரகளை செய்வார்கள். ஒரு நாள் நான் அவர்களை விரட்டிய போது என்னை அடிக்க வந்தார்கள். அச்சமயம், அவ்வழி வந்த ஐயா, நிலைமையைப் புரிந்துகொண்டு, உடனே என்னை உள்ளே தள்ளிக் கதவைத் தாளிட்டுக்கொள்ளச் சொல்லிவிட்டுத் தான் ஒன்றியாகவே அவர்கள் முன் நின்றார். அந்த சமயம் எனக்கும் திகில் உண்டாயிற்று. ஐயாவைத் தனியேவிட்டுச் செல்கிறேமே என்ற நினைவுடன் நான் பின் வழியாகப் பள்ளிக்கு ஓடிப்போய் முஸ்லிம் ஆசிரியர் ஆஹமத் உசேன் அவர்களை அழைத்து வந்தேன். ஆனால் வந்து பார்த்தால் அதிசயம்! சிரித்துக்கொண்டே ஐயா முஸ்லிம் குண்டர்களுடன் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார். இரப்பி விருந்த தோல் பெல்டைக் கழட்டி ஓங்கிக் கொண்டிருந்த முஸ்லிம் குண்டன் கை அப்படியே உயரத்தில் நிற்கிறது! “அடிக்கப்

போகிறாயா? அடியப்பா!" என்று புன்சிரிப்புடன் நிற்கும் ஐயாவை அடிக்க அவன் மனம் துணியவில்லை.

அதேமாதிரியே இன்னொரு சம்பவம். ஒரு சமயம் ஒரு மராட்டிய டிரில் மாஸ்டர் (வஸ்தாத்) வெகு ஆவேசத்துடன் மேஜைமீதிருந்த ஒரு சூல் தடியை எடுத்து ஒங்கிக்கொண்டு ஐயாவின் மண்டையைப் பிளந்துவிடுவதாக வந்தார். மேஜையினருகில் நாற்காலியில் வீற்றிருந்த ஐயா உடலில் ஒரு துடிப்பு ஏற்பட்டதா? முகத்தில் பயமும் மீதியும் காணப்பட்டதா? இல்லை. "அடிக்க ஆசைப்படுகிறாயா? அப்படியே செய்!" என்று சிரித்துக்கொண்டே சொன்னார்கள். அந்த ஆசாமி ஒருவேளை அடித்திருக்கலாம். ஆனால் நல்லவேளையாக வேறு இரண்டு ஆசிரியர்கள் ஒடிவந்து அந்த ஆசாமியை அப்படியே கட்டித் தூக்கி வெளியே கொண்டு போனார்கள். ஒரு நிமிஷ நேரத்தில் நடந்து முடிந்தது. நாங்கள் திக்பிரமை கொண்டு நின்றிருந்தோம். உதவி ஆசிரியர் ஸ்ரீ வைத்திநாதஸ்வாமி சொன்னதாவது— "சார்! மீதி மிகுதியினால் உங்கள் உடல் ஸ்தம்பித்து இருக்க வேண்டும். அல்லது உணர்ச்சிகளை வென்றுவிட்ட பெரிய மகான் எனவேண்டும் உங்களை!" ஆம்! உண்மையில் ஐயாவை ஒரு உத்தம மகான் என்றே சொல்லவேண்டும்.

அவரது அன்பு வழியில் எந்தவிதமான தத்தாரிப் பிள்ளையும் அடங்கி நல்வழிப்படுவான். சேலம் பள்ளிக்கு அவர் வந்த போது அப்பள்ளியின் புகழ் மட்டரகமாகவே இருந்தது. காலிப் பிள்ளைகள் சிலர் அட்டகாசம் செய்தார்கள். ஆனால் ஒரு ஆண்டுக்குள் அவர்கள் சீர்திருத்தம் ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஜாதமத பேதமின்றி மாணவர்கள் அவர்கள் வீட்டில் பழகுவார்கள். ஐயாவின் உத்தம பத்தினியும் அவர்களுடன் தம் வீட்டு மக்களைப் போலவே உறவாவார்கள். அவர்களுடைய குழந்தைகளும் அம்மாதிரியே அன்பும் மரியாதையும் கொண்டு எல்லாரிடமும் பழகுவார்கள். ஐயாவிடம் பயின்ற பல தூறு மாணவர்கள் இப்போது பற்பல இடங்களில் ஆசிரியர்களாகத் தொண்டு செய்துவருகிறார்கள்.

ஐயா டிப்டி இன்ஸ்பெக்டராக வேலை செய்தபோது நானும் அவர்கூட "டூர்" செல்வேன். ஒரு இடத்திலாவது ஆசிரியர்களுக்கு அசௌகரியம் தரக்கூடாது என்பதே அவர் குறிக்கோள். தனக்கு வேண்டிய சாமான்களை எல்லாம் ஒரு சிறிய பெட்டியில் எடுத்துச் செல்வார். தனிக்கை முடிந்த பிறகு அவரே போஜனம் தயார்செய்வார். எனக்கும் பங்கு கிடைக்கும். சில சமயம் ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் கூட பங்கு பெற வருவார்கள். அவர் இன்ஸ்பெக்டர் செய்ய வருகிறார் என்றாலே எல்லாருக்கும் ஒரு தனிச் சந்தோஷம். கிராமங்களில் விளையாட்டுகளும் உல்லாசப் பிரயாணங்களும் ஏற்பாடு செய்து எல்லாரை

யும் மகிழ்விப்பார். அடுத்த கிராமத்திற்கு உல்லாசப் பிரயாணம் போலவே நடந்து செல்வார். அவர் உத்சாகம் என்னையும் பற்றிக்கொள்ளும். கிராமமே தோன்றுவதில்லை.

ஐயா அவர்கள் எவ்விதத்திலும் மற்றவர்களுடைய பொருள்களை ஏற்றுக்கொள்ளாத உத்தமர். ஒரு சமயம் சேர்வராயன் மலைமீதுள்ள ஒரு பள்ளியைப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பினேன். அந்தப் பள்ளி ஆசிரியர், எனக்குத் தெரியாமல், ஒரு பொட்டலம் காப்பிக்கொட்டையை எடுத்து கைக் கூடையில் வைத்துவிட்டிருந்தார். பாதி வழி நடந்து போயிருப்போம். கூடையிலிருந்த தெர்மாஸ்பினாஸ்கை எடுத்தபோது காப்பிக் கொட்டைப் பொட்டலம் இருந்ததைக் கண்டவுடன் ஐயா அங்கேயே மலைச் சரிவில் உட்கார்ந்துவிட்டார். உடனே ஓடிப்போய் அந்த ஆசிரியரைக் கூட்டி வந்தேன். அந்தப் பொட்டலத்தைத் திரும்பி எடுத்துப் போகும்படி ஆசிரியரிடம் சொன்னார். கவனியாமல் இருந்துவிட்டது பற்றி நானும் வருத்தப்பட்டேன்.

ஐயாவின் நான்கு குழந்தைகளும் அடிக்கடி பொழுது போக்காக சிறு நாடகங்களும், பாட்டு நடிப்பு முதலிய நிகழ்ச்சிகளும் நடத்துவார்கள். நாங்கள் எல்லாரும் பார்த்து மகிழ்வோம். ஐயாவின் மகள் உமாவின் திருமணத்தின்போது இக் குழந்தைகளே நாடகம் நடித்து மகிழ்வித்தார்கள். விருந்தினர் யாவரும் அதிசயப்பட்டனர். ஒரு சமயம் “ஹனிராக்” என்ற ஏற்காடு பங்களாவில் அவர்கள் நடத்திய நாடகத்தை மாண்ட் போர்ட் ஹைஸ்கூல் பாதிரிமார்கள் பார்த்து அளவிலா ஆச்சரியப்பட்டார்கள். இப்போதும் அவர்கள் என்னைக் காணும் போதெல்லாம் ஐயா அவர்கள் குடும்பத்தை ஞாபகப்படுத்திக் கேட்கும் விசாரிக்கிறார்கள்.

சேலத்தில் மூன்று வருடகாலம் ஜில்லா கல்வி அதிகாரியாக ஐயா இருந்தபோது அவருடன் ஜில்லா முழுவதும் நான் காம்ப் (Camp) சென்றிருக்கிறேன். எந்த கிராமத்திற்குச் சென்றாலும் ஆசிரியரைப் பார்த்தவுடன் பெயர் சொல்லிக் கூப்பிட்டு அன்புடன் கேட்கும் விசாரிப்பார். எவ்வளவு ஆண்டுகள் ஆன போதிலும் அவரிடம் பயின்ற மாணவர்களை அவர் மறப்பதில்லை. மகா அதிசயமான ஞாபக சக்தி அவருக்கு உண்டு. ஒரு சமயம் என் கண்முன் நடந்த போட்டி ஒன்று என் நினைவுக்கு வருகிறது. காலஞ்சென்ற திரு. நாச்சியப்ப கவுண்டர் (ஜில்லா போர்ட் பிரிசிடெண்டு) அவர்களும் மகா ஞாபகசக்தி வாய்ந்தவர் என்று புகழ்பெற்றவர். ஜில்லா கல்வி அதிகாரியுடன் அவர் கிராமப் பள்ளிகளைப் பார்வையிடுவது வழக்கம். ஆசிரியர்களைப் பார்த்தவுடன் அவர்களைப் பெயர் சொல்லிக் கூப்பிடுவதில் இருவருக்கும் போட்டி ஏற்படும். ஹரூரில் ஒரு ஆசிரியமகாகாட்டில் இவ்விதப் போட்டி நடந்தது. “கல்வி அதிகாரியுடன் நடத்திய போட்டி

யில் நான் தோற்றுவிட்டேன்” என்று அவரே ஒப்புக் கொண்டார்.

ஒருசமயம் அவர் எங்களுக்கெல்லாம் விருந்து அளித்த சம்பவத்தைச் சொல்லவேண்டும். எல்லா பூண்கள் குழந்தைகளை யெல்லாம் அழைத்து மாடியில் உட்காரவைத்து அவரும் அவர் மனைவியாரும் பதினெட்டு வகை உணவுகளைப் பரிமாறி எங்களுடன்கூட அமர்ந்து பந்திபோஜனம் அளித்து எல்லாரையும் களிப்பிக்கச் செய்தார். ஆபீஸ்.வாச்மேனை யாராவது “கிழவா” என்று கூப்பிட்டால், உடனே அவரை அழைத்து “அப்படி ஏன் அழைக்கிறாய்? பாட்டா என்று கூப்பிடு” என்பார். அவரும் அவர் மனைவியாரும் அவர் குழந்தைகளும் “தாத்தா” என்றே வாச்மேனை அழைப்பார்கள்.

இன்னொரு சம்பவம். வெளியூரில் “நூர்” செய்தபோது நடந்தது. கிராமச் சாலையில் காரில் போய்க்கொண்டிருந்த போது திருமண ஊர்வலம் ஒன்று எதிர்பட்டது. உடனே ஐயாவும் அம்மாவும் காரை நிறுத்தி இறங்கிக்கொண்டு, மணமக்கள் இருவரையும் காரில் ஏற்றிவைத்து மணப் பந்தலில் கொண்டு விடும்படி செய்தார். அவர் பிரயாணம் காலதாமதம் ஆயிற்று. ஆனால் அந்த மணமக்களது வாழ்வில் மறக்கமுடியாத ஒரு அசாதாரண இன்ப அனுபவம் அவர்களுக்குக் கிடைத்தது. “எங்கள் மணத்தின்போது மோடாரில் ஊர்வலம் செய்யும் பெருமை எங்களுக்கு கிடைக்கவில்லை. இவர்களுக்காவது கிடைத்ததே!” என்று சொல்லிச் சிரித்தார் ஐயா.

இப்படிப் பல சம்பவங்கள்! எல்லாவற்றையும் எழுதுவதென்றால் இங்கு இடம் இராது. எல்லாவற்றையும் எழுத முடியவில்லையே என்று எனக்கு வருத்தம். ஆனாலும் இந்த மட்டும் எழுதும்படியான ஒரு பெருமையை எனக்கு அளித்ததற்கு என் நன்றி.

ஐயா பிறகு டிவிஷனல் இன்ஸ்பெக்டர் பதவியில் சேலம் மூகாம் வரும்போதெல்லாம் எங்களையெல்லாம் அழைத்து விசாரிப்பார். பழைய நண்பர்களையும் மாணவர்களையும்பற்றி விசாரிப்பார். அச்சமயம் நான் கட்டிய வீட்டிற்கு கிரஹப் பிரவேசம் ஏற்பட்டது. ஐயாவும் அவரது மனைவியாரும் எனது இல்லத்திற்கு வந்து பாலும் தேநீரும் அருந்தி எங்களை மகிழ்வித்தார்கள். அது எனது மாபெரும் பாக்கியம். நான் இதுவரை சுமார் 40 அதிகாரிகளிடம் பழகி உத்தியோகம் செய்திருந்த போதிலும் என் மனம் எப்போதும் ஐயா அவர்கள் கூடவே வசிக்கலாமென்றே தூண்டுகிறது. இவருடன் பழகிப் பயிற்சி பெற்ற எனக்கு இந்த ஜில்லாவிற்கு வரும் எல்லா ஆபீசர்களும் புகழ்ச்சியும் நற்பெயரும் அளிக்கிறார்கள்.

ஐயா அவர்களுடன் நான் அடிக்கடி கேட்கும் நலம் விசாரித்து தபால் எழுதி வருகிறேன். அவர் புத்திரன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் திரு. மணத்திற்கு எங்களை ஸ்பெஷல் ஆக அழைத்தார்கள். நானும் என் மனைவியும் போய்ப் பார்த்தோம். இந்தக் கட்டுரை எழுதும் படி எனக்கு ஒரு வாய்ப்பு அளித்தது ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அவர்களது யோசனை. இந்த சந்தர்ப்பம் கிடைக்கப் பெற்றது என் வாழ் நாளில் ஒரு அதிர்ஷ்டம். அதைப்பற்றி நான் மிகவும் பெருமைப்படுகிறேன்.

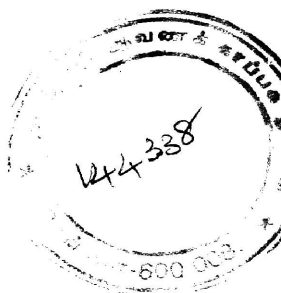
மணக்காடு

சேலம்

15-8-55

From

திரு வி. க.

அன்புகெழுமிய ஐய,

கடிதங் கண்டேன். மகிழ்வெய்தினேன். தங்கள் நினைவு அடிக்கடி தோன்றுவதுண்டு. தங்கள் முன்போல் கட்டுரைகள் எழுதிவரலாம். வாரம் வாரம் 'நவசக்தி' அனுப்பிவருவர். *தொழிலாளர் இயக்கம் முன்னிலும் இதுபோன்று ஆக்கம் பெற்றிருப்பது தங்கட்குத் தெரிந்ததொன்று. அது குறித்தும் எழுதலாம். தங்கள் விருப்பப்படி செய்க,

நன்றியறிதலுள்ள

திரு. வி. க.

திரு. வி. கலியாண சுந்தரன்,

ஆசிரியன், "நவசக்தி"

இராயப்பேட்டை, சென்னை

2-3-1937

* 1918-1920ல் ஸ்ரீ நடராஜன் 'தேசபக்தன்' என்ற பத்திரிகையில் வாரந் தோறும் தொழிலாளர் பகுதி எழுதி வந்தார்.

புதிய நோக்கக் கல்வி அதிகாரி

பெ. தூரன்

நான் அப்பொழுது ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மிஷன் வித்யாலயத்தில் தலைமை ஆசிரியராக இருந்தேன். திரு. நடராஜன் திடீரென்று ஒரு நாள் (1940 பிப்ரவரி மாதம்) காலை சுமார் 11 மணிக்கு அங்கு வந்தார். அவர் கோயம்புத்தூரிலே மாவட்டக் கல்வியதிகாரியாக அது சமயம் பணியாற்றிவந்தார். கதருடை தரித்த கல்வியதிகாரியை அன்றுதான் நான் முதல் தடவையாகக் கண்டது.

அவருடைய உடை மட்டும் கதராக இருக்கவில்லை; அவருடைய போக்கே புது மாதிரியாக இருந்தது, சாதாரணமாக அந்த நாட்களிலே கண்ட கல்வியதிகாரிகளைப் போல அவர் இருக்கவில்லை.

எங்கள் பள்ளியைப் பார்வையிடுவதற்காக அவர் வந்திருந்தார். அவர் அன்று வருவாரென்று எங்களுக்கு முன்பே தெரியாது. கல்வியதிகாரிகள் பார்வையிட வருவதானால் முன் கூட்டியே அறிவித்துவிட்டுத்தான் வருவது வழக்கம்.

கல்வியதிகாரி வருகிறதென்றால் பள்ளிக்கூடத்தில் ஒரே தடபுடலாக இருக்கும். அவர் வருகிற எளில் பள்ளி தனிப்பட்ட சிறப்புகளோடும் துப்புரவோடும் இருக்க வேண்டாமா?

வித்யாலயத்தில் இப்படிப்பட்ட முன்னேற்பாடுகள் ஒன்றும் கடைபிடிக்கவில்லை. திரு. நடராஜன் வித்யாலயத்தில் துணிந்த போது காலை 8 மீர வகுப்புக்கள் முடிவடைந்துவிட்டன. அங்கு காலை 8 மீர 8 மணிக்கே பள்ளி தொடங்கிவிடும்.

நான் தூலிகை பிடித்து மும்முரமாக ஓவியம் ஒன்று தீட்டுவதிலே ஈடுபட்டிருந்தேன். ஓவியக் கலையிலே ஆர்வம் மிக்க மாணவர்கள் சிலர் என்னைச் சுற்றிலும் அமர்ந்து கலை முயற்சியில் தம் நாட்டத்தைச் செலுத்தியிருந்தார்கள். அந்த சமயத்திலே தி. கேசவபுர்த்தி என்ற சிறந்த ஓவியர் வித்யாலயத்திலே பணி செய்துவந்தார். அவர் கொடுத்த உற்சாகம் பல மாணவர்களையும் என்னையும் அந்தக் கலையிலே இழுத்தது.

திரு. நடராஜன் மாவட்டக் கல்வியதிகாரி என்று அறிந்ததும் எனக்குக் கொஞ்சம் கவலைதான். “நீங்கள் வருவதாகத் தகவல் கிடைக்கவில்லையே?” என்று ஒருவாறு கேட்டு வைத்தேன். “கேற்றுத் தபாலில் அனுப்பினேனோ? ஆனால் அதைப் பற்றிக் கவலையில்லை. மாணவர்களும் நீங்களும் இப்பொழுது

செய்துகொண்டிருக்கும் கலை முயற்சி எனக்கு ரொம்பவும் பிடித்தது. இதுதான் உண்மையான கல்வி” என்றார் அவர்.

வித்யாலயத்திற்கு மத்தியானம் 12 மணிக்குத்தான் அந்தக் காலத்திலே தபால் வரும். அதனால்தான் திரு. நடராஜன் எழுதிய கடிதம் எனக்கு அதுவரை கிடைக்கவில்லை.

முன்னெச்சரிக்கையில்லாமல் அவர் வித்யாலய நடைமுறை களையெல்லாம் நேரிலே காண முடிந்தது. கல்வியதிகாரியின் வருகை முன் கூட்டியே தெரிந்திருந்தாலும் அதற்காகத் தனி ஏற்பாடுகள் வித்யாலயத்தில் செய்கிற வழக்கமில்லை என்பதையும் இங்கு குறிப்பிடாமல் விடக்கூடாது. ஆனால் அது விஷயம் கல்வியதிகாரிக்குத் தெரியாதல்லவா?

அந்த நாளில் இந்தியா சுதந்திரம் பெறவில்லை. அதனால் தேசிய உணர்ச்சியுள்ள அதிகாரிகளுக்குக்கூட வித்யாலயம் போன்ற ஸ்தாபனங்களின்மேல் கொஞ்சம் கவலைதான். அதாவது அவைசியமான தொந்தரவுகளில் மாட்டிக்கொள்ளக்கூடாது என்பதுதான் அவர்கள் கவலைக்குக் காரணம்.

திரு. நடராஜன் அத்தகைய கவலை ஏதும் கொள்ளவில்லை. அதற்கு மாறாக வித்யாலய நடைமுறைகளில் அவர் பெரியதோர் உற்சாகம் காட்டினார்.

திரு. நடராஜனின் பரந்த நோக்கு, கல்விமுறையிலே புதுமையைக் காண வேண்டுமென்ற ஆர்வம், சம்பிரதாயமான வழிகளிலே பற்றில்லாமை முதலிய நற்பண்புகளை அன்று நான் அறிந்து கொண்டேன். இம்மாதிரியான கல்வியதிகாரிகளால் தான் நமது கல்வி சீர்திருந்தும் என்றும் கண்டேன்.

அன்று அவர் எனக்கு ஒரு நல்ல நண்பரானார். பல ஆண்டுகள் கழித்துச் சென்னையில் வந்து அவரைச் சந்தித்த போதும் அதே ஆர்வமும் புது நோக்குமுடைய திரு. நடராஜனைக் கண்டேன்.

மேலும் தமிழ் மொழியிலும் தமிழ்மொழி வளர்ச்சியிலும் அவருக்கு நிறைந்த ஆர்வம் உண்டு. புதுமுறையில் அவரே தமிழ்ப் பாடப் புத்தகங்கள் எழுதியுள்ளார். ஆசிரியருக்குப் பயன்படும் நூல்களையும் எழுதிவருகிறார். இன்னும் அவர் கல்விக்காகத் தமது ஓய்வு நாட்களை ஆர்வத்தோடு அர்ப்பணம் செய்து கொண்டிருக்கிறார் என்று அறிந்து நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். அவருடைய சேவை ஒங்குக. வாழ்க நடராஜன்.

திரு V. நடராஜன் அவர்களுக்கு ஒய்வு பெறும்போது அளித்த அன்பளிப்பு

அருமை நாட்டின் அழகார் மைந்தர்
பெருமை புண்டு பிறங்கும் வாழ்வை
ஒருமை மகிழ்வில் ஒங்கி வளர்த்த
தருமைத் தொழிலைத் தாங்கி நின்றாய்.

தமிழின் அருமை தனயர் அறிய
அமிழ்தின் வந்த ஆற்றல் பெருக
சிமிழில் விளக்கு சிறக்கும் ஒளியில்
குமிழின் வாய்ப்பில் கூட்டி வைத்தாய்.

அரிய முறையில் அன்பு நாட்டின்
உரிய சிறார்கள் உயர்நல் அறிவை
சரியை முதலாம் சால்பு நான்கும்
தூரிய நிலையில் தொடங்கி வைத்தாய்.

ஊம்பத் தைத்தாய் ஆண்டும் நன்கே
உம்பர் மகிழ்வில் ஊட்டிக் கல்வி
கம்பர் குறளார் காட்டும் வழியில்
வம்பொன்றின்றி வாழ்விற் கீத்தாய் !

இனியும் அதுபோல் எழில்கூர் நாட்கள்
கனியும் கனிய கல்விக் கடற்கு
தனியும் சேர்ந்தும் தமிழ் மக்கட்கு
நனியும் சேவை நாட வருவாய்.

நீண்ட ஆயுள் நிரம்ப உற்றே
ஆண்ட தமிழில் ஆர்வம் பொங்க
வேண்டத்தக்க யிருப்பில் பெறவே
காண்ட முறையில் கடவுள் அருள்க.

நடராசப் பேர் நனிசொள் பெயரோய்
திடராசனாக தினமும் நன்மை
உடனாய் உற்றே உலக வாழ்வில்
இடமாய்ப் பெறுவாய் ஈசன் அருளால்.

வாழ்க நீயும் வாழ்க இல்லான்
வாழ்க மக்கள் வளப்பில் எல்லாம்
வாழ்க நின்றன் வளஞ்செய் அறமே
வாழ்க இறைவன் வரத்தால் நீயே.

கோவை

கோவை சிழார்

14—4—'50

(திரு C. M. இராமச்சந்திரன் சேட்டியார்)

இதுவரை நான் கண்டிராத ஒரு ஆசிரியர்

உயர்திரு வி. நடராசன் அவர்களின் மணிவிழா நடக்கிற தென்று கேள்விப்பட்டவுடன் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே அவருடைய நட்பு எனக்குக் கிடைத்தது. நீலகிரி ஒத்தையில் நடந்த ஒரு பள்ளி ஆசிரியர் மகாநாட்டில் அவரைச் சந்தித்தேன். அங்கே சிறுவர்களுக்குச் செய்யுட்பாடும் எவ்வாறு நடத்துவது என்பதை முன்னிட்டு மாதிரி வகுப்பு ஒன்று நடத்திக் காண்பித்தார். ஒரே மணி நேரத்தில் கையில் நூல் இன்றி பிள்ளைகள் எவ்வாறு ஒரு செய்யுளை பொருளோடு ஒப்புவிக்க முடியும் என்று அன்றுதான் தெரிந்து கொண்டேன். பிள்ளைகளுடைய நெஞ்சின் போக்கை வெகு நன்றாக அறிந்தவர். அவர் கற்பிப்பதைப் போல் கற்பிக்கக் கூடிய வேறு ஒரு ஆசிரியரை நான் கண்டேன் இல்லை. அதன் பின்னர் பல ஆண்டுகள் அவரோடு பழகும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. பல அரிய வாசக நூல்களையும் வெளியிட்டிருக்கின்றார். அவர் ஒய்வு எடுத்துக்கொண்டும் ஆசிரியத் தொழிலை மறவர்மல் கல்வித்துறை மேம்பாட்டிற்காக இன்னும் வேலை செய்து கொண்டிருக்கின்றார். அவருடைய மணிவிழா வருகிற தென்று தெரிந்தவுடன் எனக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை. அன்றாட நீண்ட ஆயுளோடு தளரா ஊக்கத்துடன் கல்வித்துறைக்குப் பணி செய்து நமது நாட்டு இளைஞர்களின் முன்னேற்றத்திற்குப் பாடுபடும்படியாக இறைவன் அருள்புரியுமாறு பல்லாண்டு கூறுகிறேன்.

C. M. இராமச்சந்திரஞ் சேட்டியார், B. A., B. L., (ராவ்பகதூர்)

கோயமுத்தூர், }
19-8-1955.

தலைமை,

திரு. சாந்தலிங்கர் தமிழ்ச் கல்லூரி, பேரூர்.

ஸ்ரீ
பிரகம்மஸ்ரீ

நடராஜைய்யர் அவர்களின் அறுபதாம் ஆண்டு நிறைவு விழாவில்
சேலம் வேலூர் நஞ்சை இடையார் பெரிய மிராசுதார்
ஸ்ரீ M. பரிமளகண்டர் அவர்கள் பாடியளித்த

வாழ்த்துப்பா

பண்பார் நடராஜத் தோன்றல் ! பழிப்பின்றி
நண்பார்த்த சீருணர்ந்த நன்னம்பீ !—திண்பாரில்
என்னையிரிதாளும் இளங்குமரன் நல்லருளால்
இன்னுமொரு தூற்றூண் டிரும்.

அன்புக்குடையீர் ! தெஞ்சத்
தருங்கல்வித் திறனை யாய்ந்த
இன்புமிக்குடையீர் ! சான்றோ
ரிதயத்துக் குணர்வு நல்கும்
பண்புமிக்குடையீர் ! எம்பால்
பழிப்பறு குணத்தாற் கொண்ட
நண்புமிக்குடையீர் ! தங்கள்
நாண் மின்கோள் வாழி ! வாழி !

ஆண்டவ னருளால் தங்கள்
ஆறுபத்தாண்டென் றோதும்
நீண்ட பூமலை சூடி
நிறைந்த நற்களிப்பை எய்தல்
காண்டொறும் நனிம சிழந்தோம் ;
கலைமகளருளா லின்னும்
வேண்டு பல் லாண்டு பல்லாண்
டின்பங்கள் மேவி வாழி !

நாமரைக் கண்ணன் இத்தச்
சகமெலா முய்ய ஈன்ற
நாமரைக் கண்ணன் எம்மான்
தலைவி, ஆரமுத வெள்ளைத்

தாமரைக் கண்ணன் பொன்றிச்
சார் தரு பிராட்டி வாழ்த்தத்
தாமரைக் கண்ண னாகித்
தகவொடு வாழி ! வாழி !

பங்கைய மலரின் மேவும்
பாவையின் பாதத் தொண்டே
இங்கு நீர் செய்தீர் ! மேலாம்
இயல்பெறு கலைவ ளர்த்தீர் !
எங்கணும் கல்விக் காவி
லிடர் தரு விலங்கு ருமல்
அங்கங்கே வேலி கோலி
அமுதமே விளைத்தீர் ! வாழி !

தெள்ளிய அறிவை நல்கும்
சீரிய கலைத்தாய் போர்த்த
வெள்ளிய துகிலிற் சற்றும்
வெவ்விய மாசு ருமல்
ஒள்ளிய தொண்டு செய்தீர் !
உயரிய அன்பு கொண்டீர் !
எள்ளலைத் தவிர்த்தீர் ! தாங்கள்
இன்பமே பெற்று வாழி !

மாணவர் சிரார்கள் எல்லாம்
மாண்புறு பொறிச்சு ரும்பர் ;
நீணிலைப் பள்ளி யாவும்
நிகரறு பங்கயங்கள்
காணுறு கல்வி யேதேன் ;
கலையுணர் தாங்கள் கீழ்பால்
வேணவா வுடனு தித்த
வித்தகக் கதிரோன் ஆவீர் !

பொற்புறு கல்வி என்னும்
பொலிவுறு பயிர்க்குத் தாங்கள்
அற்புத மேகமாகி
யன் பெனும் புனல் பொழிந்தீர் !
விற்பனப் பெரியீர் ! தங்கள்
மேன்மைபார் செய்கை கண்ட
நற்கலைச் செல்வி நும்மை
நயனுற வாழ்த்துகின்றோள்.

செவ்விய புகழி னோடு
 திகழ் கலை மகளார் கையில்
 செவ்விபெற் றிலங்கு வீணைச்
 செல்வத் தினருளைப் பெற்றுச்
 செவ்விதின் வாழக் கண்ணன்
 சீரிய கரத்தின் மேவு
 செவ்விய குடித்தா னின்பத்
 திருவருள் பொழிக நன்றே !

கமலத்துந் கழகு தந்தாள்
 கலைமகள் ; மால் மார்பிற்கு
 அமலத்தைத் தந்தாள் சீர்சா
 லிலக்குமி ; அமுதக் கம்பன்
 தமிழர்க்குச் சிறப்புத் தந்தான் ;
 தங்கள் நல் லுதவியாலே
 அமிழ்தம்போல் எங்கள் பள்ளி
 யழிவின்மை பெற்றதம்மா !

சீரிய நடராஜப் பேர்ச்
 செம்மலே ! வாழி ! வாழி !
 நேரிய தொண்டு வாழி !
 திகரறு நண்பு வாழி !
 வேரிபங் கமலை நல்கும்
 மெய்ப்பருள் பெற்று வாழி !
 பாரினிற் பெருமை எய்திப்
 பல்லாண்டு வாழி ! வாழி !

வள்ளி மணவாளன் மால் மருகன் வானவர் கோன்
 புள்ளி மயிலேறும் புலவர் பிரான்—கள்ளொழுகு
 மாலைபணி செவ்வேள் மகிழ்த்தனிக்குங் பேரருளால்
 சால நீ ! வாழி ! தழைந்து.

கண்டர் உயர்நிலைப் பள்ளி
 நஞ்சை இடையார்
 பசுமத்தி வேலூர்
 சேலம்.

இங்ஙனம்
 தங்கள் அன்புள்ள
 M. பரிமளகண்டர்
 17—8—1955

தமிழ் கவிஞர் நாமக்கல் வெ. இராமலிங்கம் பிள்ளை அவர்கள்
அன்புடன் அனுப்பிய

வாழ்த்துப்பா

அன்பன் நடராஜன் அறுபதாம் ஆண்டு நிறை
வின்பப் பெருக்காய் இயங்கிடவும்—தென்புடனே
பல்லாண்டு ஞானப் பயன் பெருக வாழ எல்லாம்
வல்லாணை வேண்டுகிறேன் வணங்கி.

அவரது கடிதம்

27-11-1952

அன்புமிக்க திரு. நடராஜன் அவர்களுக்கு வணக்கம்.

ஒரே மூச்சில் தங்கள் புத்தகத்தைப் படித்து முடித்து என்
அணிந்துரையை இத்துடன் அனுப்பியிருக்கிறேன்.

எனது நண்பர் திரு. வி. நடராஜன் அவர்களை இருபது
ஆண்டுகளுக்கு மேலாக நான் அறிவேன். அவர் சேலத்தில்
கல்வி அதிகாரியாக இருந்த காலத்தில் அவரைக் கண்டு சல்லா
பிக்க நேர்ந்த முதல் சந்திப்பிலேயே அவருடைய தமிழ் ஆர்வத்
தைக் கண்டு அளவற்ற மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். அதுமுதல்
அவர் உத்யோகத்திலிருந்து ஓய்வு பெறும்வரை எங்களுக்குள்
தொடர்பு இருந்துகொண்டே இருந்தது.

அதன் பிறகு நெடு நாளைக்குப் பின் இப்போது அவர்
எனக்கு அனுப்பியுள்ள “தமிழ் கற்பிக்கும் வழிகள்” என்ற
மிக நல்ல ஒரு புத்தகம் அவருடைய தொடர்புகளையும் அவ
ருடைய தாய்மொழிப்பற்றையும் எனக்கு நினைப்பூட்டுகின்றது.

அவர் இயற்றியுள்ள இந்த நூலை முழுதும் படித்தேன்.
இது மிகவும் போற்றத் தகுந்த புதுமையுள்ளது. அனுபவ அறிவு
நிறைந்தது. ஆசிரியர்களுக்கு மட்டுமின்றி தமிழ் வளர்ச்சியைக்
கருதும் அனைவருக்கும் பயன்தரக்கூடியது.

அன்னியர்கள் நம்மை ஆண்டுவந்த காரணத்தால் தமிழ்
மொழிக்குச் சிறப்பில்லாத அந்தக் காலத்திலேயே தமிழ்
மொழி வளர்ச்சிக்காகத் துடிதுடித்துக் கொண்டிருந்த திரு.
நடராஜன் அவர்கள் இப்போது சுதந்தரம் அடைந்துவிட்ட
நாட்டில் எல்லாக் கலைகளும் தாய்மொழியிலேயே கற்பிக்கப்பட

வேண்டுமென்ற உரிமை கட்டாயமாகிவிட்டதனால் முன்னிலும் அதிகமான ஆர்வத்தோடு தமிழ் வளர்ச்சிக்காக இந்த நூலை இயற்றியிருப்பது மிகவும் தகும்.

ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்களில் கற்பிக்கும் முறைகளை முற்றிலும் மாற்றவேண்டும் என்ற முயற்சிகள் நடந்து வருகிற இந்த சமயத்தில் இந்த நூல் மிகவும் பயன்தரக் கூடியதாக அமைந்திருக்கிறது. இதிலுள்ள போதனை முறை, பழைய வழிகளிலுள்ள நன்மைகளும் புதுமுறைகளிலுள்ள நன்மைகளும் சேர்ந்த ஒரு தனிமுறையாக இருக்கிறது. இந்நூலை அடிப்படையாகக் கொண்டு சமயோசிதமாக வேண்டிய திருத்தங்களையும் சேர்த்துக் கொள்ள உதவும்.

திரு. நடராஜன் அவர்களுடைய இந்த நன் முயற்சியை நான் மனதார வாழ்த்தி இறைவனை வணங்குகிறேன்.

வெ. இராமலிங்கன்

அன்பின் வெற்றி

(பழைய மாணவர் ஒருவர் தன் அனுபவத்தை எழுதுகிறார்)

பத்து வருடங்கட்கு முன் நடந்த சம்பவம் என் வாழ்க்கைப் போக்கையே மாற்றி அமைத்துவிட்டது. நடக்க முடியாத சம்பவம். நம்ப முடியாதது. ஆனால் உண்மையில் நடந்தது.

பாடசாலையில் படிக்கும் காலம். வாலிப முறுக்கம். நல்லது நியது எது என்பதையும் அதன் விளைவுகளையும் எண்ணியும் கூடப் பார்க்க மனமில்லாத மடமை நிறைந்த வாலிபம். அக் காலத்தில் பொதுவாகவே உள்ள பழக்கப்படி ஆசிரியர் கட்டுப் பாட்டிற்கு அடங்காத காலம். துணைக்கு ஏதோ ஒரு சந்தர்ப்பமும் நடைத்துவிட்டால் சொல்ல வேண்டுமா! வகுப்பு மரியாதைக்கு முரணான ஒரு கலவரம்.

இதன் கர்த்தா யார் என்று சொல்ல வேண்டுமா! சாட்சாத் அடியேனே. தலைமை ஆசிரியர் அவர்களிடம் சமாச்சாரம் போயிற்று. என்னைக் கூப்பிட்டனுப்பினார்கள். எனக்கு மனதில் கொஞ்சமும் கூடச் சஞ்சலம் இல்லை. என்ன ஏற்பட்டாலும், குற்றமில்லாததால் எதற்கும் துணிந்து பதில் சொல்லலாம் என்று மனதைத் தயார் செய்துகொண்டு போனேன். இருந்தும் தலைமை ஆசிரியரவர்களின் முகத்தையும், நடத்தையையும், அன்பையும், சாந்த சொருபத்தையும் எண்ண எண்ணக் கால்கள் தடுமாறின, பிறகு நடந்த சம்பவம்

ஆச்சரியமானது. எண்ண முடியாதது, யாராலும் கை முடியாதது. மௌனமாய்ச் சென்றேன். நின்றேன். எங்கும் அமைதி. பேச்சே கிடையாது. எங்கும் நிசப்தம். ன்றும் பேசாமல், மௌனமாய் இம்மாதிரி நிலையில் இருப்பதே பருஞ் சங்கடமாய் இருந்தது. தனிமையில் தலைமை ஆசிரியர் வர்களின் காரியாலயத்தில் நாங்கள் இருவருமே இருந்தோம். பேச்சே கிடையாது. மிகவும் சங்கடமான நிலை நான் எதிர் பார்த்தது, என்னை விசாரிப்பார்கள், தகுந்த சமாதானம் சொல்லலாம். ஏதோ ஒரு தண்டனை கொடுப்பார்கள், என்று அதற்கான தயாரிப்போடும் போயிருந்தேன். ஆனால் பேச்சே கிடையாது. நான் எண்ணிய எண்ணங்கட்கு இடமே இல்லாமல் போய்விட்டது. அதற்கு பிறகு நடந்த சம்பவம்தான் எல்லாவற்றையும் தூக்கியடித்து விட்டது. யாராலும் கையாள் முடியாத, அபூர்வ சம்பவம். மனதை உருக்கும் சம்பவம் என்னை நிலை குலையச் செய்துவிட்டது. என் உள்ளத்தில் ஒரு பேரதிர்ச்சியே ஏற்பட்டுவிட்டது. சுற்றிலும் நிலவிய பேரமைதி குலைக்கப் பட்டது. திடீரென்று விம்மும் சப்தம். மனம் கலகலத்துப் போய் விட்டது. ஆசிரியரவர்களின் முகத்தை நோக்கத் தலை நிமிர்ந்தேன். சகிக்க முடியாத காட்சி. அவர்கள் அழுதுகொண்டு இருந்தார்கள். பார்க்கப் பார்க்க மனம் விண்டது. நான் எங்கோ என் தாயார் முன் இருப்பதான ஒரு உணர்ச்சி என் மனத்தை ஒரு உலுக்கு உலுக்கி விட்டது. அவர்கள் கண்களில் இருந்து பலபல, வென்று கண்ணீர்ப் பிரவாக மெடுத்தது. நானும் அழுதுவிட்டேன். கெஞ்சினேன் மனம் விண்டேன். செய்த காரியத்திற்குப் பச்சாத்தாபப்பட்டேன். இனி இவ்வாழ்க்கையில் இம்மாதிரிக் காரியம் செய்வதில்லை எனத் தீர்மானித்தேன்.

“அப்பா, நீ நல்லவனாக வேண்டும். எப்பொதும் நல்லவனாகவே வாழ வேண்டும். வாழ்க்கையில் எப்பொழுதுமே இம்மாதிரிக் காரியங்களில் தலையிடக்கூடாது. எப்பொழுதும் யாரையும் சமரசமாக எண்ண வேண்டும். கடவுள் இம்மாதிரியான எண்ணத்தை உனக்குக் கொடுக்கட்டும். அதற்காகக் கடவுளை வேண்டுகிறேன். இன்று ஏகாதசி விரதம். நான் பட்டினி. என் பிரார்த்தனை நிச்சயம் பலன் தரும்” என்று தலைமையாசிரியரவர்கள் சொன்னார்கள். நான் கதிகலங்கிப் போய்விட்டேன். என் மனதை அவர் பேச்சு ஒரு உலுக்கு உலுக்கி விட்டது. நான் எதிர்பார்த்தது ஒன்று நடந்தது ஒன்று. ஒவென்றலிவிட்டேன். “நீங்கள் எந்தத் தண்டனையைக் கொடுத்திருந்தாலும் ஏற்றுக் கொண்டிருப்பேனோ. இப்படி மனதையே தொடும்படி செய்து விட்டீர்களே” என்று அழுதேன். மறுபடியும் அவர்கள் எனக்கு ஆறுதல் சொல்ல ஆரம்பித்துவிட்டார்கள்.

“இந்த நிமிஷம் முதல் நான் திருந்திவிட்டேன்” என்று நான் உறுதிக்கொண்டேன். அப்படியே சொன்னேன்.

பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு தலைமை ஆசிரியர் இப்போது டிவிஷனல் இன்ஸ்பெக்டர், பல ஜில்லாக்களின் காரி—பொள்ளாச்சிக்கு முகாம் செய்திருந்தபோது, அவை பார்க்க வேண்டும் என்று பேரவாவுடன் சென்றேன். ஆடு அந்தப் பழைய சம்பவத்தை எண்ணி மனம் கூசியது. அவை எப்படிப் பார்ப்போம் என்று ஒரு வெட்கம், பயம். எனது சீடருத்த வாழ்விற்கு ஆதாரமாயிருந்த என் ஆசிரியரைக் காண்பேன் என்று உறுதியுடன் சென்றேன். கதவை நெருங்கியவுடன் சார்தமான பழக்கப்பட்ட குரல் என் பெயர் சொல்லி அழைத்தது காதில் விழுந்தது. கொந்தளித்திருந்த என் மனம் சாந்தம் அடைந்தது. மகிழ்ச்சி நிரம்பியது. பல ஆண்டுகள் சென்ற பிறகும் என் பெயரை மறக்கவில்லை. பெரிய பதவியில் இருந்தபோதிலும் முன்போலவே அன்புடன் பேசி என்னை வரவேற்றார். பழைய சம்பவத்தை நினைப்பூட்ட என் மனம் துடித்தது. அதையும் கேட்டுவிட்டேன். ஆசிரியர் அவர்கள் சிரித்தார்கள். “ஓ! அது நினைவில் இன்னும் இருக்கிறதா? நிச்சயமாக நீ முன்னேற்றம் அடைவாய்” என்று ஆசி கூறினார்கள்.

அவர் கையாண்ட முறையின் வெற்றி நிரந்தரமானது. ஆசிரியரிடம் மாணவன் கொண்ட அன்பு என்றென்றும் நிலைத்திருக்கும். அவன் எந்த அந்தஸ்தில் இருந்தாலும் ஆசிரியரைக் கண்டவுடன் அவனையும் அறியாமல் ஆந்தரீக அன்பு அவனை ஆட்கொள்ளும். இது நிச்சயம்.

இம்முறையைச் சகோதர ஆசிரியர்கள் யாவரும் பின்பற்றினால் ஆசிரிய உலகம் பல படிகள் உயர்ந்துவிடாதா? இம்மாதிரியைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்பதற்காகவே இது எழுதப்பட்டது.

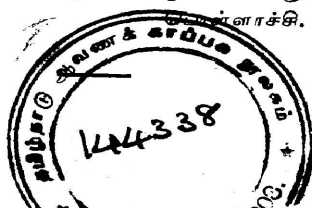
மேலும் சத்தியம், அஹிம்சை, அன்பு முதலியவற்றை மகாத்மா காந்தியடிகளிடம் நமக்குக் கற்றுக்கொள்ளும் வாய்ப்பு ஏற்படாவிட்டாலும் எனக்கு இம்மாதிரி ஒரு வாய்ப்பு கிட்டற்கரிய ஒன்றல்லவா!

அன்பு வாழ்க!

ரா. துரைசாமி,

தலைமை ஆசிரியர், முனிசிபல் ஆரம்பப் பாடசாலை,
பொள்ளாச்சி.

1-10-1949

THE SRI NATARAJAN SHASHTIABDAPOORTHY CELEBRATION COMMITTEE

(Continued from cover page 2)

MEMBERS (including donors) :

Sri S. Gopalan, International Publishing Co., Madras.

„ V. T. Titus, Coimbatore.

„ A. Gopalan, Madurai.

„ A. Muniswami Naidu, Coimbatore.

Srimathi L. Kamalabai, Kozhicode.

„ S. Bhagyam, Salem.

• Sri R. Sundaravaradan, Egmore.

„ M. J. Sargunam, Coimbatore.

„ V. R. Ranganathan, M.L.C.

„ V. Arunajatai, St. Gabriel's High School.

„ C. Ranganatha Ayyangar (S.I.T.U. Protection Fund).

Sri P. S. Narayana Rao, Mangalore.

„ M. Doraiswamy, Headmaster, Mahajana High School,
Mettupalayam.

„ K. N. Rangaratna Sastri, D.E.O., Vellore.

„ M. Balasubramanian, Nagaipattinam.

„ K. Venkatesa Ayyangar, Nagaipattinam.

Teachers' Association, Rajah's High School, Ramnad.

Srimathi Rukmani Sampath, Gandhinagar.

Sri S. A. Natesa Ayyar (Vikatam), 1/49, Coral Merchant Street,
Madras-1.

„ 'X', Gandhinagar.

„ A. Rajagopala Ayyangar, Headmaster, Banadurai High
School, Kumbakonum.

„ T. S. Arunachalam, Lalgudi.

„ G. P. Vaidyanathan, Ammapet.

„ T. S. Umapathi, Madras.

„ K. M. Sundaram, Tanjore.

Our Publications for High Schools

UNION READER I, II, III, IV and V for Forms I to V.

Sulaba Ganitham I to VI for Forms I to VI.

General Science I to VI for Forms I to VI.

Social Studies I to VI for Forms I to VI.

Our Publications for Training Schools

The Teaching of English.

The Teaching of Geography.

Teaching Method of Mathematics.

Child Nature and Education.

Our Publications for Elementary Schools

Vasantha Vachagam I to V for Standards I to V.

Balar Suya Ganitham III to V for Standards III to V.

Balar Boogolam III to V Standards.

Nature Study III to V Standards.

Social Studies Practical Record Book

III to V Standards.

JAYAM & COMPANY

PUBLISHERS

NUNGAMBAKKAM :: MADRAS-6